

før

JEG ER FEM ÅR.

Næsten helt nøjagtig.

Det ved jeg. Fem år og nogle dage og nogle nætter.

Det er, som om det lige var sket, og jeg sad ved køkkenbordet med mor på den ene side og far på den anden og Eliot og Julia lige overfor og blæste fem lys ud på én gang, de stod ligesom midt inde på kagen og var røde og måske også en lille smule blå, men kun allerlængst nede, hvis man kiggede godt efter.

Nogle dage og nogle nætter.

Jeg rømmer mig, som jeg plejer at gøre, og ser lidt glad ud, det gør jeg tit, når jeg synger. Jeg elsker den her sang så meget. Hunskal-
leve. Hvis jeg synger meget højt, bliver min stemme kastet tilbage fra loftet og væggene, og jeg får den lige i favnen igen, så jeg kan fange den og holde fast i den.

Hunskalleve. Hunskalleve. Hunskallevehøjthurra.

Når jeg synger, kan jeg ikke høre fjernsynet. Børne fjernsyn. Jeg har set det næsten hele dagen. Ligesom i går. Og som igårigår. Det måtte jeg ikke før. Det må jeg gerne nu.

Jeg rejser mig op, det er svært at blive siddende nede på gulvet, når benene vil bevæge sig, og det vil de hele tiden. Jeg hopper ud af stuen, der er stor, og hvor jeg skal være forsigtig med sofaen, der er næsten helt ny, og bordet, der er lavet af glas, og som jeg ikke må røre ved, for så kommer der mærker på det, der ser ud som mine fingre.

Jeg hopper hele vejen ind på Eliots værelse, han sidder derinde på sin rigtige kontorstol med lampen tændt og lader, som om han læser, jeg kan godt se, at bogen bare ligger åben foran ham. Men han kan godt læse, det ved jeg, for han går i anden klasse. Eliot er blevet sødere de sidste dage. Det er nok, fordi jeg har haft fødselsdag. Jeg er ikke fire år mere, jeg er stor. Han skubber mig ikke engang væk fra racerbanen, som han plejer at stille helt højt op på skabet, så jeg ikke kan nå den. Han lod mig også vinde to gange

med den blå bil, som har en gul kant på taget, det gjorde han aldrig før.

Jeg hopper altid kun på et ben. Et ben ad gangen. Hvis jeg lander på begge to, skal jeg gå tilbage og begynde forfra. Det har jeg selv fundet på.

Inde på Julias værelse er der et dukkehus. Et gammelt et. Det må jeg ikke røre ved. Hvis jeg kommer til det, farer Julia direkte ind på mit værelse og tager mit dukkehus ned og ryster det hårdt. Men min storesøster sover. På maven og med ansigtet vendt den anden vej. Julia ser ingenting, heller ikke, at flere af de bittesmå møbler, der skal stå på de øverste etager, er blevet flyttet ned i de nederste.

Nu går det ikke at hoppe mere. Så lægger hun mærke til mig. Jeg må snige mig ud igen. Hvis Julia vågner, og hvis hun ser mig henne ved dukkehuset, så giver hun sig til at råbe op og bokser mig måske også lidt på armen.

Mor sidder på en stol ude i køkkenet og griner en lille smule. Ikke så man kan høre det, men hendes mund er glad, når hun kigger på mine hoppende femårsfødder. Hun har været glad længe nu, det er dejligt. Når mor ler, gør det ikke noget, hvis det løber ned ad hagen og ned på gulvet, når man drikker gul appelsinjuice direkte af den aflange papkarton, eller når man hælder brun sukker og mel ud på køkkenbordet og bager lidt. Jeg tager fat om bordkanten og trækker mig op, sætter mig op på skødet af mor. Det er altid let at snakke med hende på den måde, når jeg kan lægge øret ind til hendes mave og bryst og lytte til stemmen helt derinde, allerede inden den kommer ud.

Når jeg har siddet lidt hos mor, plejer jeg at hoppe ud i gangen, skiftevis på det ene og det andet ben, til den kurvestol, der står derude til far, og som knager lidt. Han sidder tit i den, for han læser mange aviser, og der er måske mere stille ude hos skoene og jakkerne og den store vase med paraplyerne i. Jeg lytter efter. Jo, det passer, der er mere stille. Og stolen er stor, mere som en lænestol, og der er plads til mig ved siden af ham, jeg tror, det er sådan, han gerne vil have, at jeg skal sidde, så han kan bevæge armene og blade i aviserne, der rasler og er store.

Eliot og Julia og mor og far. Jeg holder måske endnu mere af dem, end jeg gjorde før. Jeg må snakke, lige så meget jeg vil. Og de hører efter.

Det er dejligt at fylde fem år.

Og blive ved med at fylde det nogle dage og nogle nætter mere.

Jeg synger igen. *Hunskalleve. Hunskalleve. Hunskallevehøjthurra.* Jeg synger højt, højt og behøver ikke at høre, at det ringer på døren. Og at det ringer en gang til. Men så holder jeg op med at synge, og så kan jeg godt høre det lidt, og så hopper jeg ned fra fars stol og løber, så hurtigt jeg kan, og hvis jeg stiller mig på tæerne og hopper, kan jeg lige præcis nå den knap, som man skal dreje rundt, hvis man vil åbne døren.

Det er mor, der har lært mig det. At man skal låse døren efter sig. At knappen af blankt metal altid skal se ud som et lige smil og ikke som en næse.

Det er den, jeg prøver at vride rundt nu.

EN SMUK DØR.

Solidt, mørkt træ, tidlig nittenhundredetal. Den hører indlysende sammen med det sløve ringesignal, der forsigtigt fylder opgangen med de afrundede trappetrin, der er lidt for høje, og loftet, der venter hvidt og næsten blufærdigt sirligt højt deroppe, og det blomstrede tapet, der synes at gro lidt mere på hver ny etage og vokse næsten direkte ud af væggene. Ewert Grens står uden for en lejlighed i en ejendom midt i Stockholm og trykker på ringeklokken for tredje gang.

– Der er nogen derinde. Jeg har kunnet høre det hver dag. Op gennem stuegulvet og gennem gulvet i gangen og også ude fra toiletet. Ved du, hvor meget lyd der bare går direkte op uden at tage af i styrke?

En irriterende og tynd stemme, der har nærmet sig bag hans ryg. Grens vender sig ikke om, svarer ikke, ringer på døren en fjerde gang.

– Der er nogen, der synger – et af børnene, er jeg ret sikker på, de har tre. Og et fjernsyn, sådan lyder det, og det har stået tændt i mindst et par døgn. Ikke kun om dagen – også hele natten. Det var mig, der ringede ind og anmeldte det, støjen, altså, jeg bor i lejligheden ovenover.

Politikommisæreren ser nu på mennesket bag sig.

En mand, godt fyrré år, med korslagte arme, en type, han ikke bryder sig om uden helt at vide hvorfor, sådan føles det bare. Den type, der læner sig ind mod døre og lægger øret mod det mørke træ for at lytte.

– Hun skal leve.

– Hvad?

– Sangen, barnet. *Hun skal leve*. Det er den, jeg kan høre, hun synger.

Naboen. Det er åbenbart ham, der har ringet ind om de mærkelige lyde.

Og ringet igen, da de mærkelige lyde blev til en mærkelig lugt.

– Nu må jeg bede dig gå tilbage til din egen lejlighed.

– Jamen det var jo mig, der ...

– Ja, og det var rigtig godt. Men nu må jeg bede dig om at gå op til dig selv. Så tager jeg hånd om det her.

Grens venter, til han er helt alene, før han trykker på klokken en sidste gang, en anelse længere denne gang. Da ingen åbner, bøjer han sig ned for at åbne brevsprækken, men han når det ikke. Nogen på den anden side af døren prøver at vride låsen rundt. Nogen, der ikke lykkes med det og prøver igen, lette, små bump mod et parketgulv.

– Det er politiet.

De små bump. Nogen, der hopper.

– Det er politiet. *Luk op.*

En låsepål, der med besvær frigøres. Et håndtag, der ser ud til at bevæge sig.

Ewert Grens bryder sig ikke om at bære våben. Nu gør han det, trækker pistolen ud af skulderhylsteret og træder et halvt skridt tilbage.

Hendes hår er temmelig langt. Lyst. Han ved ingenting om børn, men hvis han skulle gætte – fire, allerhøjest fem år.

– Hej.

Hun har en rød kjole på. Store pletter ned over brystet og maven. Hun smiler, ansigtet er oversået med endnu mere snavs, højest sandsynligt madrester.

– Hej. Er din mor eller far hjemme?

Hun nikker.

– Det var godt. Vil du hente dem?

– Nej.

– Nej?

– De kan ikke gå.

Ejendommeligt.

Hvordan lugten, den påtrængende, fade lugt, han kender så godt, som svagt havde mødt ham allerede i den smukke trappeopgang, og som ramte ham i samme øjeblik, barnet med det snavsede ansigt åbnede døren – hvordan den lugt ikke bliver ham helt bevidst, før han er nået nogle skridt ind i lejligheden og står foran en mand, der sidder tilbagelænet i en stol mellem hattehylde og skostativet.

– Her. Det er min far.

Det største af skudhullerne er det til højre i panden. Kuglen har ramt ham lige forfra, på klos hold, mest sandsynligt fra en revolver med et halvkappet projektil, halvt bly og halvt titanium.

– Jeg sagde det jo.

Det andet skudhul er noget mindre, affyret fra en skæv vinkel nedefra under venstre tinding.

– At de ikke kan gå.

Ewert Grens når ikke at reagere, men ser, hvordan hun kravler op på farens skød og arrangerer hans stive, modvillige hænder, så de ikke er i vejen for hende, og hvordan hun sætter sig tæt op ad ham i sprækken mellem hans højre lår og stolens ene armlæn.

– Kom.

– Jeg skal snakke med min far.

– Kom herhen til mig.

Grens har aldrig løftet et barn i den størrelse op, de er tungere, end han havde forestillet sig. Han tager forsigtigt fat under armene på hende og løfter hende op.

– Er der flere herinde?

– Flere?

– End dig og far?

– Alle er her.

Moren sidder på en stol i køkkenet. Det ser ud, som om hun sover. Smiler. Ansigtet er stivnet, læberne er fastfrosset. To skudhuller, som faren – i panden og i tindingen. Sukker og mel flyder ud over bordet, ned på gulvet og på hendes tøj, køkkengulvet klitrer og prøver at holde fast i skosåler, der træder hen over det. Grens ser mest kagen. Stadig urørt på det store spisebord i køkkenet, fem slukkede lys, grøn marcipan.

– Min. Kagen.

– Den ser god ud.

– Jeg har selv pustet lysene ud.

De to søskende finder han præcis, hvor pigen siger, at de har været længe. På deres værelser, søsteren liggende i sengen, indgangshul i baghovedet, broren siddende i sin skrivebordsstol. Indgangshul mere direkte ned i hovedskallen ovenfra.

Den forbandede lyd. Et fjernsyn, der er skruet helt op for, børneudsendelser. Ewert Grens slukker for det.

Den stille stue bliver tommere.

For meget plads til en lugt, der er den frygteligste, han har oplevet.

Han sætter sig ned i den sorte lædersofa, der er lige så skinnende, som den er lang, anbringer pigen i en af lænestolene. Han betragter hende længe, hun virker ikke bange, nynner stille for sig selv.

– Du synger fint.

– Hunskallev.

– Rigtig fint. Har du haft fødselsdag?

– Ja.

– Fem år? Som lysene i kagen?

– Og nogle dage.

– Nogle dage?

– Og nogle nætter.

Ewert Grens ser sig om, gør sig umage med at trække vejret langsomt og regelmæssigt.

Nogle dage og nogle nætter.

Så længe har den lille pige levet med lugten.

nu

første del

HAN HAVDE ALDRIG brudt sig om sommeren.

En årstid, der gnavede mod huden, som han år efter år havde slået sig på, og som han efterhånden var holdt op med at slå tilbage på. Så var det vel bare sådan, det var. Varmen. Byen, der blev stille. Mennesker, der gik rundt i korte bukser og grinede for højt.

Politikommisær Ewert Grens lå i en brun fløjlssofa, som engang havde været riflet, med hovedet mod det lidt for høje armlæn, mens ryggen druknede i det, der for længe havde været for blødt. Den behagelige musik, Siw Malmkvist og tressersangene, som hun sang kun for ham, strømmede ud af den aldersstegne højtaler, som han havde presset ind på bogreolen mellem overfyldte ringbind og tykke sagsmapper. Begge rummets vinduer stod på vid gab, det var dårlig nok blevet formiddag, og der var allerede syvogtyve grader udenfor og syvogtyve grader indenfor. Han var holdt op med at slå tilbage, da han havde indset, at han ikke var alene. Der var også andre, som blev forandret af juni, juli og august. Folk, der ikke sloges mod årstider, men slog på mennesker. Den forbandede varme krøb ind i dem, jagede dem rundt, flyttede deres grænser, og det var ikke kun på fængselsgangene, at antallet af voldelige episoder voksede, når indelukket heden blev for kvælende, også uden for murene krympede virkeligheden, når det, der kom oppefra, pressede alting nedad og sammen. Og når hjerter skulle arbejde hårdere, kom slagene, folk sårede helt enkelt hinanden mere, dræbte. Han havde efterforsket mordsager hele sit liv, og de allerfleste på nætter, der blev ved med at være svagt lyse. Det var længe siden, han havde holdt fri, mens asfalten savnede sne.

En hånd bankede stædigt på døren ind til hans kontor.

Det kunne den bare blive ved med.

Hans nakke var øm og stiv, benet dunkede, som det plejede. Han var den ældste på efterforskningsenhedens fugtige gang, næstældst af alle ved Citypolitisen overhovedet. Der var ikke engang et halvt år tilbage til det store, sorte hul, der skræmte ham mere end sengen

derhjemme, den slags hul, man faldt på hovedet ned i, og som var bundløst. Det eneste, han ikke måtte tænke på, og det eneste, han tænkte på.

Det satans bankeriet. Det blev ved.

Mere end fyrré år. Herregud. Så meget yngre, han havde været, da han trådte ind i det her hus dengang, allerede overbevist om, at han hørte hjemme her. Så ung, at han ikke forstod, at det en dag ville være slut. Ikke fordi man selv ville, men fordi det samfund, man havde valgt aldrig at være en del af, besluttede det for én.

– Ewert?

Nu var det ikke nok med bankeriet. Nu blev der råbt ind gennem nøglehullet.

– Jeg ved, du er derinde, Ewert. Jeg kommer ind nu, uanset hvad du siger.

Han lå stadig på den slidte fløjlssofa, da døren gik op. Hun så kort på ham, inden hun lukkede den bag sig igen og med målbevidste skridt gik over mod kassettebåndoptageren og off-knappen. Siwpigen blev tavs. Sangene fra en tid, hvor alting var så meget enklere.

Mariana Hermansson.

Måske den eneste i huset, der aldrig havde ligget under for ham, tillod sig at udfordre ham, og som ikke havde nogen anelse om, at hendes chef smilede stolt, hver gang hun gjorde det.

– Et indbrud, Ewert.

Hende, der sad længst nede ad gangen. Hende, der engang havde været sommerferieafløser, og som han havde fået bakset gennem bureaukratiet forbi en lang række bedre kvalificerede ansøgere. Hende, som han havde lært at holde af, den datter, han aldrig havde fået, og som indimellem lagde sin hånd på hans arm, når hun talte med ham, krævede svar på det, han ikke ville høre, så på ham, grinede ad ham, gjorde ham usikker på det eneste sted, han var sikker.

– Og jeg vil gerne have, at du kigger på det. Nu.

Han satte sig op ude på kanten af sofaen, strakte sig, pegede over på sit skrivebord med papirbunkerne.

– Jeg beskæftiger mig ikke med indbrud af den simple grund, at der dør alt for mange mennesker i den her by. Og de tager – som du ved – al min tid.

Hun gav sig ikke, han vidste det jo.

– Dalagatan 74.

– Ja?

– Tredje sal.

– Javel?

– Lejlighedsnummer 1301.

Hun havde en kuvert i hånden, som hun rakte frem mod ham, og han så på den uden at tage imod den.

– Har du det lige så varmt inde hos dig, Hermansson? Det må være ventilationssystemet jeg ved ikke, det ser ikke ud til at virke.

Hun slog sig ned ved siden af ham på fløjlssofaen, den var så nedslidt, at de begge sank ned mod gulvet.

– Et indbrud, Ewert. Men uden at noget er meldt savnet. Så jeg lagde det til side. Fordi jeg heller ikke har ... *tid*.

Hun nikkede over mod hans stabler af papir. Han vidste, hvordan hendes eget skrivebord så ud. Endnu flere stabler. Og lige så mange på gulvet.

– Men så gjorde jeg, som jeg altid gør, kiggede på det et stykke tid og lagde det øverst i bunken. Indtil jeg åbnede RAR og søgte på andre anmeldte indbrud i nærområdet inden for de seneste år.

Ewert Grens strakte sig for anden gang, denne gang uden at gabe, han var ikke bevidst om det, men sådan som hun havde mast sig ind, som der blev slukket for musikken, og som stemmen krævede hans opmærksomhed – det havde allerede fået smilet frem hos ham.

RAR. Rationel Anmeldelsesrutine. Det var ham, der havde lært hende at bruge det system.

– Ja?

– Det lignede sig selv. En hel del indbrud. Flere overgreb, end man umiddelbart skulle tro bag de dyre facader. Ret mange gram narko. Og et uagtsomt manddrab.

Hun lænede sig frem mod ham med kuverten i hånden, prikkede ham i brystet med den, indtil han tog den fra hende.

– Men ingen anmeldelse, som jeg kunne forbinde med indbruddet. Intet, der kunne forklare, hvorfor nogen skulle bryde ind i en lejlighed i indre by midt om dagen, gå rundt derinde helt uforstyrret – og vælge at tage derfra igen uden at tage noget med sig.

– Hvis jeg nu åbner døren ud til gangen igen, Hermansson? Hvad tror du så, der sker? Hvis en af de andre også har åbnet vinduer og døre, kommer der gennemtræk, ny luft. Syvogtyve grader allerede. Og det skulle stige fem grader!

– Jeg skulle lige til at logge ud. Lægge det til side igen, prioritere det som en af kommunens seksoghalvtreds tusinde uopklarede sager og anbefale Wilson at henlægge sagen om nogle måneder.

Kuverten i Ewert Grens' hånd – som han viftede frem og tilbage for at afkøle sig, mens han lukkede øjnene, så skræmt luft mødte pandens og hårgrensens fugtighed – trak hun til sig igen, lirkede et af dokumenterne op af den, lagde det på det vakkelvorne sofa bord og kørte et par utålmodige fingre hen under de tre første linjer.

– Da jeg fik øje på det her. Et mærke længst nede i registerfeltet. En rød fane, der henviser til en ældre sag, som kun foreligger i papirform og opbevares i det sikrede arkiv i kælderen. En sytten år gammel efterforskning på samme adresse, samme etage og ifølge lejlighedsnummeret *ovenikøbet samme lejlighed*. En efterforskning af lige præcis det, du beskæftiger dig med – mennesker, der dør i den her by.

Han hørte efter nu. Men forstod stadig ikke, hvad hun talte om.

– Mærket. Den røde fane.

Anmeldelse vedrørende Dalagatan
74 indebærer, uanset forbrydelsens
art, at der straks tages kontakt til
kriminalassistent Ewert Grens.

– Det er dig, der har skrevet den, Ewert. Og underskrevet den.

Dokumentet lå der på bordet, og hendes finger blev ved med at pege på de linjer, som han skulle se. Til sidst gjorde han det – kiggede.

For sytten år siden?

– Ja.

– Og mord?

– Ja. Eller ... nærmere bestemt fire mord. En mor. En far. En datter. En søn.

UNDERLIGT.

Hvordan hukommelsen fungerer. Hvordan det, som indtil for lidt siden ikke så ud til at være der, hvordan det, når det vender tilbage, gør det med voldsom kraft, skubber alt til side, kræver plads.

Al pladsen.

For han huskede det jo.

Ewert Grens lænede sig ud ad det vidtåbne vindue. Politihovedkvarteret Kronobergs indre gård dernede, kolleger, der sad på parkbænke i heden og lod solen farve de rødmeende næser og kinder, andre kolleger sad i skyggen af et af de små træer og drak kaffe af brune plasticrus.

Den forbandede uro.

Måske var det varmen, der pressede sig ind i hans krop og blev til rastløshed. Måske var det sveddråberne, der løb uhæmmet ned over en træt ryg.

Måske var det en lille pige, der hoppede omkring med madrester ned ad hagen og kinderne, små fødder, der satte den værste lugt, han vidste, i omløb på det værste gerningssted, han havde set – i rum, der omsluttede hendes døde familiemedlemmer.

EWERT GRENS HOLDT AF at spadsere langsomt gennem hovedstaden, havde altid gjort det, allerede da Anni var ved hans side og holdt ham fast i hånden. Den uberegnelige morgentrafik drøned og brølede, mens han selv travede ad Kronobergparkens solsvedne stier, spejlede sig i vandet fra Sankt Eriksbron og byttede Odenplans rumlen ud med Dalagatans stilhed.

Fireogtres et halvt. Seks måneder mere. Så ville en eller anden overtage hans kontor på efterforskningsenhedens gang, flytte ind, åbne hans dør, når det bankede på. Præcis, som han selv engang havde overtaget kontoret efter en anden, som hverken han eller hans kolleger kunne huske. Man er der et stykke tid. Så er man der ikke mere. De snakkede om, hvordan politietatens pensionsaftale var den bedste på markedet, og han havde kolleger, der lagde planer om at træde ud gennem den tunge jerndør til Bergsgatan allerede som enog-tresårige for aldrig mere at behøve at se sig tilbage.

At blive frataget alt.

At blive ingen som helst.

Ham, der aldrig var bange, fordi han en dag helt enkelt havde besluttet sig for, at den angst, der red ham som en mare, var ond og meningsløs og ikke skulle gøre det mere, at tilstrækkeligt meget liv allerede var gået med at dukke sig for noget, der allerede var sket – han havde til trods for det ikke sovet godt i den seneste tid i den udtjente fløjlssofa, der ellers altid havde omfavnet ham, ladet ham få hvile.

Men nu var han det. Angst. Fordi det her var alt. Han ville ikke andet, kunne ikke andet, kendte ingen mennesker uden for politigården – havde aldrig haft lyst til det, havde ikke længtes mod noget andet sted.

Et par minutter videre på Vasastans asfalt langs bygningerne, der var strenge og tunge og overvågede ham med deres store vinduer. Til han stod uden for porten med nummer 74, som han havde forladt så mange år tidligere, men alligevel fandt så bekendt.

De rundede trappetrin, der var lidt ujævne, det sirlige loft deroppe, det evigt blomstrende tapet.

Og på tredje sal ventede den samme solide fordør. Men nu med brudmærker omkring låsen, der var helt friske, træsplinter, der hang løst og endnu ikke havde nået at mørkne.

Han blev stående foran den, lukkede øjnene, forsigtige åndedrag – forsøgte at dæmpe de små dunk i brystet omkring hjertet, en brudt rytme, et ubehag, der mindede om femårsfødder.

– Ja?

En kvinde, lys, næsten lige så høj som han selv, et sted mellem fyrre og halvtreds.

– Ewert Grens, politikommissær ved Citypolisen. Det drejer sig om et indbrud.

Hendes øjne slap ikke hans – vagtsomme, næsten fjendtlige.

– I har allerede talt med mig om det.

– Det er rigtigt. Men jeg ...

– En kvinde, lidt yngre, hun virkede i hvert fald yngre, stillede en masse spørgsmål, som jeg svarede på. Jeg forstår det ikke – jeg har haft indbrud før, ikke her, men i sommerhuset, og dengang hørte jeg ikke fra jer, selv om de havde tømt hele huset, og jeg ringede og rykkede flere gange. Og nu ... har I kontaktet mig *to gange, uden at der er forsvundet noget*.

– Kriminalassistent Mariana Hermansson talte i telefon med dig. Men jeg vil bare gerne se på det også.

Øjnene, der kiggede vågende på ham.

– Og så vil jeg bare gerne se noget legitimation.

Inderlommen i jakken, sort læderetui. Id-kort, metalskiltet. Og for en sikkerheds skyld rakte han også sit visitkort frem med titel og telefonnummer og en mailadresse, han dårlig nok selv kendte.

– Der står politikommissær?

– Ja.

– Nu forstår jeg endnu mindre. Politikommissær? For at følge op på et indbrud, der ...

Hun trak på skuldrene, flyttede sig lidt bagud og pegede ind i lejigheden med en solbrændt arm.

– ... ikke rigtig var et indbrud, højst lidt hærværk. Mine ting lå hulter til bulter mellem hinanden, men de var der alle sammen?

Erindringsglimtene igen.

Der krævede sin plads, skubbede det andet til side.

Entréen, med den nuværende lejers antikke kommode og store spejl med gulddramme, blev et kort øjeblik skiftet ud med en stol og en mand, der sad i den med en avis og skudhuller i hovedet. Stuen, hvor der stod et spisebord i fyr, blev til et ensomt fjernsyn med tegnefilm, og køkkenet, der var tomt og skinnende rent, blev fedtet ind i madrester og helt fyldt ud af en lille pige, der kravlede op på skødet af sin døde mor.

Ewert Grens så på kvinden, der lidt tvivlende lukkede ham ind, forsøgte at koncentrere sig om hendes mund, når hun svarede på hans spørgsmål om hvor og hvornår – læberne forvandlede sig til røde lys i en kage, der stod så godt som urørt på et køkkenbord. Hun oplyste det, han allerede vidste, det, Hermansson allerede havde skrevet ned og gjort rede for. Indbruddet var begået en formiddag på en almindelig hverdag et sted mellem klokken 08.30 og klokken 11.00. Entrédøren havde tydelige mærker efter en hård metalgenstand, og indholdet fra garderobe, skabe og skuffer lå smidt rundt omkring. Mens skrinet, der indeholdt kostbare smykker, tegnebogen med en betragtelig sum i kontanter, de nye computere og den anerkendte kunst, der hang på alle væggene i lejligheden, var forblevet urørt – selv billedrammernes tynde støvlag savnede fingeraftryk.

Alt af værdi var efterladt intakt af en indbrudstyv.

Bortset fra en lille bid af gulvet.

Hun viste ham med den solbrændte arm ind på et af børnenes værelser. Det, der for længe siden havde været et af børnenes værelser.

– Vi bruger det til gæsteværelse. Da vi flyttede ind – det var så tydeligt, at der havde boet nogen herinde, som ikke var så gammel. Vi flyttede ind ... det er seksten et halvt år siden nu, og vi havde nok også regnet med, at det skulle være børneværelset. Men ... ja.

Grens søgte kvindens blik, hun sørgede over et barn, som aldrig var blevet født. Han vidste selv, hvordan det føltes, det skete også indimellem, at han savnede. Somme tider bliver tingene ikke rigtig, som man havde tænkt sig.

– Det var altså her, kommissær Grens. Det eneste sted, hvor ... bag ved stolen, kan du se det? De brød et lille stykke af gulvet op.

Han huskede en seng, som dengang havde stået netop der, op ad væggen under vinduet, den ældste pige, der havde ligget i den med ansigtet bortvendt. Nu stod der en sovesofa med blå og hvide striber,

og han fik lyst til at lægge sig i den, fortsætte den hvile, han netop havde afbrudt i sin egen sofa.

– Ja – du kan selv se.

Kvinden skubbede til sovesofaen og det lille sidebord og trak op i den ene ryghynde.

Ewert Grens gik derover og sank straks ned på knæene.

Benet gjorde ondt, da han gled ned mod det afslebne trægulv. Det gjorde endnu mere ondt, da han lagde sig ned, den tunge krop helt ned på gulvet i gæsteværelset for at komme nærmere.

En gulvplanke var brudt op, delt tre steder, friske træsplinter i kanten.

Nedenunder var der et firkantet hul, næsten kvadratisk, udskåret i betonen i et gulv, der var nogen andres loft.

Han målte med fingrene. Gættede, fire gange fire centimeter.

Et hulrum uden noget indhold.

Noget havde ligget her. I sytten år. Noget, som ikke var her læn-
gere.